



Izydor



MIESIĘCZNIK DLA MŁODYCH
PARAFIA P.W. ŚW. IZYDORA
W JANKOWICACH

NR 17/2/2021
LUTY 2021

www.izydor-jankowice.pl
izydor.jankowice@gmail.com

Popielec

Środa Popielcowa rozpoczyna okres Wielkiego Postu - czas rozważania Tajemnicy Męki i Śmierci Chrystusa. W tym dniu wierni przyjmują na swoje głowy popiół - znak podjęcia wielkopostnej pokuty i nawrócenia. Pan Bóg przypomina o tym przez proroka Joela: "Nawróćcie się do Mnie całym swym sercem, przez post i płacz, i lament. Rozdzierajcie jednak serca wasze, a nie szaty! Nawróćcie się do Pana Boga waszego! On bowiem jest łaskawy, miłosierny, nieskory do gniewu i wielki w łaskawości, a lituje się na widok niedoli" (Jl 2, 12-13). Tekst ten mówi nie tylko o potrzebie nawrócenia i pokuty, ale także o niezmiernym miłosierdziu Boga i Jego gotowości do przebaczenia. Pełne ufności zwrócenie się ku Bogu, który kocha grzesznika, jest już odwróceniem się od zła, a na pewno jest początkiem nawrócenia. Obecny obrzęd poświęcenia i nałożenia na głowę popiołu w Środę Popielcową łączy dwie różne tradycje istniejące w pierwszych wiekach chrześcijaństwa. Od najdawniejszych czasów praktykowany był w Kościele zwyczaj nakładania na publicznych grzeszników pokuty. Od VII wieku miał on miejsce w środę poprzedzającą pierwszą niedzielę Wielkiego Postu. Za ciężkie grzechy, zwłaszcza publiczne, jak odstępstwo od wiary, świadome zabójstwo, złamanie przysięgi małżeńskiej (cudzołóstwo), obowiązywała publiczna pokuta. Pokutnicy zbierali się w świątyni, oskarżali się wobec zebranych ze swoich win, przywdziewali włosiennice, a kapłani posypywali ich głowy popiołem. Po odmówieniu odpowiednich modlitw biskup (lub w jego imieniu kapłan) mówił do nich: "Oto wypędzamy was teraz z obrębu kościoła z powodu grzechów i zbrodni waszych" i wyprowadzał ich ze świątyni. To wyprowadzenie pokutników poza mury świątyni miało być ostrzeżeniem dla pozostałych wiernych i podkreślało prawdę, że grzech ciężki nie tylko obraża Boga, ale wyklucza ze społeczności Kościoła. Uroczyste pojednanie pokutników z Bogiem i Kościołem następowało w godzinach porannych w czasie Mszy św. w Wielki Czwartek. Od X wieku praktyka pokuty publicznej zaczyna powoli zanikać. W liturgii pozostał po niej tylko obrzęd posypania głów popiołem. Papież Urban II (+1099) polecił nakładać popiół na głowę wszystkich wiernych, aby przypomnieć im o kruchości życia ludzkiego, przemijaniu, potrzebie pokuty i nawrócenia. W tym roku Środa Popielcowa przypada 17 lutego.

Nawracajcie się
i Wierzcie
w Ewangelię ...

[<https://niezbednik.niedziela.pl/arttykul/635/Popielec-I>]

Witajcie Młodzi Przyjaciele!

Zapraszam do lektury lutowego numeru „*Izydora*”. Tym razem znajdziecie tekst pieśni „Bądź mi litościw” oraz propozycje modlitwy na Wielki Post. W cyklu *Kartka z kalendarza* przegląd lutowych uroczystości i świąt.



Pieśń na luty

1. Bądź mi litościw Boże nieskończony
Według wielkiego miłosierdzia Twego,
Według litości Twej niepoliczonej,
Chciej zmasać mnóstwo przewinienia
mego.

2. Obmyj mnie z złości, obmyj
tej godziny
Oczyść mnie z brudu,
w którym mnie grzech trzyma,
Bo ja poznaję wielkość mojej winy,
I grzech mój zawsze przed mymi
oczy ma.

3. Odwróć twarz Twoją od przestępstwa mego
I wszystkie moje odpuść nieprawości,
Stwórz serce czyste, warte Boga swego,
A ducha prawdy w moje wlej wnętrze.

4. Nie oddalaj mię od Ojcowskiej twarzy,
Nie chciej mi bronić Twojego natchnienia,
Wróć radość, którą niewinność nas darzy,
I racz mię w duchu utwierdzić rządzenia.



Twoja modlitwa

Modlitwa na Wielki Post

Niebieski Ojczy, jestem wezwany, aby kroczyć w świetle Chrystusa, Twojego Syna, i aby wierzyć w jego mądrość. Podczas Wielkiego Postu poddaję się Mu coraz bardziej i staram się wierzyć w Niego całym moim sercem. Wkraczam na ścieżkę skruchy, abym w umieraniu dla siebie mógł powstać do nowego życia.

Panie Jezu, Ty przepowiadałeś pokój dla grzesznego świata i przyniosłeś ludzkości dar pojednania przez Twoje cierpienie i śmierć. Kocham Cię i z radością noszę imię ‘Chrześcijanin’. Ucz mnie iść za Twoim przykładem. Powiększaj moją wiarę, nadzieję i miłość, abym mógł zamieniać nienawiść w miłość, a konflikty w pokój.

Kochający Odkupicielu przez Twoją mękę naucz mnie wypierać się siebie, umocnij mnie przeciw złu i niepomyślności, a przez to uczyni mnie gotowym do świętowania Twojego Zmartwychwstania. Uzdrowicielu ciała i duszy, ulecz choroby mojego ducha, abym mógł wzrastać w świętości w Twojej nieustannej trosce. Wybacz mi winy przeciwko jedności Twojej rodziny; naucz mnie kochać tak jak Ty kochasz mnie.

Dobry Mistrzu, naucz mnie pamiętać o godności, jaką mi dałeś na Chrzcie Świętym, abym żył dla Ciebie w każdej chwili. Daj mi serce doskonałe do przyjęcia Twojego zadania, abym przyniósł w przyszłości owoc cierpliwości. Odnów moją gorliwość do pracy z Tobą w budowaniu lepszego świata, aby moi przyjaciele mogli usłyszeć Twoją Dobrą Nowinę pokoju i sprawiedliwości. Amen.

[<https://stacja7.pl/modlitwa/modlitwa-wielki-post>]

Z encyklik Papieża Jana Pawła II

Po dwumiesięcznej przerwie wracamy w „Izydorze” do tekstów św. Jana Pawła II.

W tym numerze przytaczamy fragment kolejnej encykliki, tj. **Redemptoris Missio**.

1. MISJA CHRYSYTA ODKUPICIELA, powierzona Kościołowi, nie została jeszcze bynajmniej wypełniona do końca. Gdy u schyłku drugiego tysiąclecia od Jego przyjścia obejmujemy spojrzeniem ludzkość, przekonujemy się, że misja Kościoła dopiero się rozpoczyna i że w jej służbie musimy zaangażować wszystkie nasze siły. To Duch Święty przynagła do głoszenia wielkich dzieł Bożych: „Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię. Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązku. Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii!” (2 Kor 9, 16). W imieniu całego Kościoła muszę powtórzyć to wołanie świętego Pawła.

Od samego początku mojego pontyfikatu zdecydowałem się podróżować aż po krańce ziemi, by dać wyraz tej trosce misyjnej, i właśnie bezpośredni kontakt z ludami, które nie znają Chrystusa, przekonał mnie bardziej, jak pilna jest ta działalność, której poświęcam niniejszą Encyklikę.

Sobór Watykański II zamierzył odnowę życia i działalności Kościoła zgodnie z potrzebami współczesnego świata: podkreślił „misyjność” Kościoła, opierając ją w sposób dynamiczny wprost na misji trynitarnej. Impuls misyjny należy zatem do wewnętrznej natury życia chrześcijańskiego i stanowi również natchnienie dla ekumenizmu: „Aby wszyscy stanowili jedno (...), aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał” (J 17, 21).

2. Sobór przyniósł już liczne owoce misyjne: wzrosła wszędzie liczba Kościołów lokalnych mających własnych biskupów, duchowieństwo i osoby oddające się apostołstwu; wspólnoty chrześcijańskie głębiej włączają się w życie narodów; komunია pomiędzy Kościołami prowadzi do żywej wymiany dóbr duchowych i darów; ewangelizacyjne zaangażowanie świeckich dokonuje zmian w życiu kościelnym; Kościoły partykularne otwierają się na spotkanie, dialog i współpracę z wyznawcami innych Kościołów chrześcijańskich i innych religii. Przede wszystkim dochodzi do głosu nowa świadomość: mianowicie, że misje dotyczą wszystkich chrześcijan, wszystkich diecezji i parafii, instytucji i organizacji kościelnych.

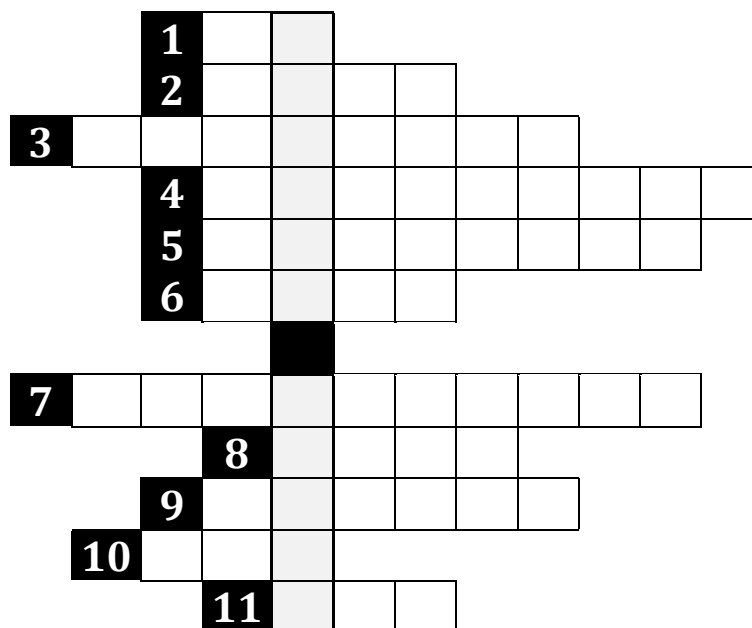
Tym niemniej, w tej „nowej wiosnie” chrześcijaństwa nie da się ukryć tendencji negatywnej, do przewyciężenia której pragnie się przyczynić niniejszy dokument: te specyficzne misje wśród narodów wydają się być zahamowane, co z pewnością nie odpowiada wskazaniom Soboru i posoborowego Magisterium. Trudności wewnętrzne i zewnętrzne osłabiły gorliwość misyjną Kościoła względem niechrześcijan i fakt ten musi niepokoić wierzących w Chrystusa. W dziejach Kościoła bowiem rozmach misyjny był zawsze oznaką żywotności, tak jak jego osłabienie jest oznaką kryzysu wiary.

W dwadzieścia pięć lat od zakończenia Soboru i od ogłoszenia Dekretu o działalności misyjnej Kościoła *Ad gentes*, w piętnaście lat od Adhortacji Apostolskiej *Evangelii nuntiandi* nieodżałowanej pamięci Papieża Pawła VI pragnę, kontynuując specyficzne Magisterium moich poprzedników, wezwać Kościół do odnowy zaangażowania misyjnego. Jest ono nastawione przede wszystkim na cel wewnętrzny: odnowę wiary i życia chrześcijańskiego. Misje bowiem odnawiają Kościół, wzmacniają wiarę i tożsamość chrześcijańską, dają życiu chrześcijańskiemu nowy entuzjazm i nowe uzasadnienie. Wiara umacnia się, gdy jest

przekazywana! Nowa ewangelizacja ludów chrześcijańskich znajdzie natchnienie i oparcie w oddaniu się działalności misyjnej.

Całość tekstu dostępna jest na stronie https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/encykliki/r_missio_1.html.

Krzyżówka nr 17



PYTANIA: 1 Wozu lub symetrii; 2 Samica barana; 3 Miasto z Muzeum Auschwitz; 4 Człowiek męczony, torturowany; 5 Do wiecznego pióra; 6 Cukrowa na patyku; 7 Największa wyspa afrykańska; 8 Każda ma swój szczyt; 9 Żona dziadka; 10 Łapie myszy; 11 Miała Asa.

[Ł.M.]

Rozwiązanie krzyżówki prosimy przesłać na nasz adres e-mailowy (podając swoje imię, nazwisko i wiek) do 19 lutego. Wśród osób, które prześlą prawidłowe rozwiązanie wylosowana zostanie książka. **Rozwiązanie Krzyżówki nr 16: MAGOWIE. Książkę otrzymuje Ela lat 8. O sposobie odbioru nagrody informujemy e-mailem.** Dziękujemy wszystkim czytelnikom za przesłane odpowiedzi.

Kartka z kalendarza – luty

- 2 – Święto Ofiarowania Pańskiego
- 5 – Wspomnienie św. Agaty, dz. i męcz.
- 6 – Wspomnienie św. Pawła Miki i Towarzyszy, męcz.
- 10 – Wspomnienie św. Scholastyki, dz.
- 17 – Środa Popielcowa
- 22 – Święto Katedry św. Piotra Apostoła



[na podstawie Kalendarza liturgicznego archidiecezji katowickiej]